

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 23 maja 2024 r., bez udziału stron
zażalenia pełnomocnika wnioskodawców A. K. oraz W. K. na zarządzenie Sądu
Najwyższego z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt I ZPI 52/22 o odmowie przyjęcia
wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w B. A. P. oraz prokuratora Prokuratury
Okręgowej w Z. A. K.
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 11 maja 2023 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1247 z późn. zm. – dalej powoływana jako: ustawa Prawo o prokuraturze) odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w B. A. P. oraz prokuratora Prokuratury Okręgowej w Z. A. K. z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku. W uzasadnieniu wskazał, że wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie nie tyle z uwagi na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez ww. prokuratorów czynów wypełniających znamiona przestępstwa określonego w art. 231 § 1 k.k., co

niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu, zaś zaoferowana przez wnioskodawcę dokumentacja nie zawiera jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętych wnioskiem prokuratorów przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł pełnomocnik wnioskodawców, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

W ocenie Sądu Najwyższego argumentacja skarżącego zaprezentowana w części motywacyjnej zażalenia nie zawiera jakiejkolwiek okoliczności faktycznej czy też prawnej, która podważałaby zasadność zaskarżonego zarządzenia i uzasadniałaby uwzględnienie postulowanego przez autora zażalenia żądania, ograniczając się w swej treści do nieuzasadnionej polemiki z trafnymi ustaleniami poczynionymi w części motywacyjnej zaskarżonego zarządzenia.

Przechodząc natomiast do oceny zaskarżonego zarządzenia wskazać należy, iż Sąd Najwyższy w pełni aprobuje wyrażone w powyższym stanowisko, iż wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratorów do odpowiedzialności karnej wywiedziony przez skarżącego jest bezzasadny w stopniu oczywistym. Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w zaskarżonym zarządzeniu, zaoferowana przez autora wniosku dokumentacja nie zawiera jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętych wnioskiem prokuratorów przestępstw z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy pragnie przypomnieć, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, czyli tzw. wniosek o uchylenie immunitetu, winien być podpisany przez adwokata bądź radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem, gdyż czynność ta objęta jest przymusem adwokacko - radcowskim. Na wnioskującym ciąży też obowiązek dołączenia materiału dowodowego potwierdzającego wypełnienie przesłanki dostatecznie uzasadnionego popełnienia przestępstwa zarzucanego prokuratorowi. Do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed sądem dyscyplinarnym w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej,

postępowanie karne przed sądem powszechnym w sprawie wszczętej złożonym przez oskarżyciela prywatnego aktem oskarżenia powinno zostać zawieszone (por. np. S. Iwanicki, Immunitet parlamentarny jako przyczyna zawieszenia postępowania karnego, Prok. i Pr. 1999, nr 10, s. 7, R. Stefański, Postępowanie w przedmiocie uchylenia immunitetu parlamentarnego, WPP 1994, nr 2, s. 28, B. Janusz – Pohl, Immunitety w polskim postępowaniu karnym, Warszawa 2009, s. 326 – 327).

Zdaniem Sądu Najwyższego na aprobatę zasługuje wyrażone w zaskarżonym zarządzeniu stanowisku sądu *meriti*, iż objęci wnioskiem prokuratorzy wprowadzicie pozostają funkcjonariuszami publicznymi w rozumieniu art. 231 k.k., którzy z racji swoich szczególnych cech mogą dopuścić się przestępstwa urzędniczego, jednakże dokonana przez nich odmienna niż forsowana przez wnioskującego ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie oznacza niejako automatycznego zakwalifikowania tej okoliczności jako znamienia występku z art. 231 § 1 k.k.

Wadliwym u samych podstaw jest nadto podnoszony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., Sąd Najwyższy, stwierdzając zaskarżonym zarządzeniem uchybienie o charakterze formalnym, które uniemożliwiało rozpoznanie wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratorów do odpowiedzialności karnej, nie dokonywał jakichkolwiek ustaleń faktycznych czy też oceny dowodów, jak również nie dokonywał wykładni przepisu norm prawa materialnego, a jedynie odmówił w drodze zarządzenia, przyjęcia wniosku o uchylenie immunitetu ww. prokuratorom na podstawie art. 135 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze.

Tym samym, uznając, iż zaskarżone zarządzenie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt I ZPI 52/22, było w pełni prawidłowe, należało utrzymać je w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[M. T.]

[ms]

